

NAŠ DOM

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastonj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravništvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Vojska na Balkanu.

Zopet morajo biti nekateri vojni kori naše avstrijske armade pripravljene, da nemudoma odpotujejo na Balkan, ko pride povelje. Na Dunaju pa se državniki posvetujejo o krvavih dogodkih na Balkanu, in k našemu cesarju pride v kratkem sam ruski car, da se pogovorita o postopanju na balkanskem polotoku. Saj sta Rusija in Avstrija v prvi vrsti poklicani, da naredita mir v Makedoniji.

Čeravno trajajo nemiri v Makedoniji že čez leto dni, vendar še ni bila nikdar nevarnost tako velika, da izbruhne večja vojska, kakor v zadnjem času. Bolgarija namreč noče več gledati, kako se ravna s krščanskimi Slovani v Makedoniji in začela se je najresneje pripravljati na vojsko. Bolgarsko ljudstvo je sicer že dolgo hrepenelo po trenutku, da sme iti pomagat svojim zatiranim bratom. Toda njih knez Ferdinand, pravi pravcati nemški strahopetnež, ni hotel dolgo ničesar slišati o vojski. Narod bolgarski je bil vsled tega razjarjen in zahteval je, naj zapusti knez bolgarski prestol, ako ne razume sočutnega slovanskega srca. In knez se je udal! Povrnil se

je iz Euksinograda, kjer je bival na letovišču, v svoje prestolno mesto Sofijo, izgovorivši baje odločilne besede: »Stanje v Makedoniji je nevarno. Grem v Sofijo in stopim na čelo svoje vojske!« Ljudstvo ga je sedaj navdušeno pozdravljalo. Ko se je pripeljal v Sofijo, so množice obstopile njegov voz in urnebesno klicale: »Naprej v Makedonijo! Doli s Turki!« Pred knezovo palačo je bilo vse polno ljudi, ki knezu prirejajo udanostne izjave ter obkladajo Turčijo s hudimi priimki.

Bolgarska vlada je naznanila že [vsem velevlastim, da ne more več gledati, kako se uničujejo njeni brati v Makedoniji. Poleg tega je poklicala vse rezerviste pod orožje, cesar bi nikakor ne storila, ako ne bi bila prepričana, da se vojski ne more več izogniti.

Avstrija in Rusija gotovo slutita bližajočo se vojsko, ker se tudi skrbno pripravljata za vojsko. Kakor smo že v začetku povedali, je več vojnih korov avstrijske armade pripravljenih, da odkorakajo proti Balkanu. Tudi naše vojne ladije »Habsburg«, »Arpad«, »Szigetvai« in »Magnet« so dobile povelje, da morajo biti pripravljene na odhod v Solun. In ladije

so v resnici že pripravljene ter čakajo le ukaza, da odplujejo iz puljske vojne luke, kjer so zasidrane.

Rusija je tako pripravljena, da lahko tekom dveh ali treh dni postavi veliko armado pred Carigrad. Njene ladije pa so krožile v bližini Carigrada, da si ogledajo, kje bi bil najugodnejši prostor za izkrcavanje vojakov. V Odesi je pripravljena ruska brigada, da se lahko vsak trenutek vkrci, dočim so streljivo in druge vojne potrebščine že na vojnih ladijah. Naročila je Rusija tudi 100 novih topov.

Seveda se tudi Turčija pripravlja za vojsko. Vse kar leze in gre, mora pod orožje. Odredila je celo že mobilizacijo onih vojaških novincev, ki bi morali še le prihoduje leto nastopiti vojaško službovanje.

Med tem pa se širi ustaja neprenehoma. Zadnje dni prihaja veliko vesti o dogodivših se bitkah, da nam nikakor ni mogoče vseh teh vesti niti na kratko priobčevati. Najbolji dokaz, da so bitke zelo goste in da se Turkom ne godi najbolje, je ta, da se neprestanoma polnijo z ranjenimi turškimi vojaki bolnišnice v S lunu, Seresu, Bitolju, Drinopolju itd.

Glavno taborišče ustašev nahaja se sedaj v bitolskem vilajetu (okraju) med Florino in Vodeno in sicer v vasi Cigan, ki leži visoko v gorovju, kjer je zbranih kakih 3600 ustašev. Kakih 1200 ustašev pa je utaborjenih v Libavi v gorovju Pajak; ti so v zvezi z glavnim taboriščem v Ciganu. Turki so že večkrat poskusili prepoditi ustaše iz Cigana, a se jim do sedaj ni še posrečilo. S cer pa so ustaši ukrenili vse potrebno, da se bodo mogli brez škode umakniti, ako pride na nje večja sila. Manjše ustaške čete so razstrešene po vsej Makedoniji, Starej Srbiji in drinopoljskem vilajetu. Sodi se, da znaša število oboroženih ustašev sedaj kakih 35 000—40 000.

Turški sultan je v velikih skrbah zaradi vojske. In sedaj še ga celo v njegovi palači ne pustijo več pri miru. Iz Carigrada prihaja namreč vest, da so našli pod zaglavjem sultanovim grozilno pismo, v katerem mu vstaski odbor naznanja, da ga umori, ako v teku dveh mesecev ne da makedonskim okrajem samostalnosti. Na kak način je prišlo pismo v sultanovo spalnico, je dosedaj še velika zagonetka.

Skrajni čas je res, da se naredi v Makedoniji red. Krščansko slovansko ljudstvo mora izumreti, ako ne pride kmalu pomoči. Veseli nas torej, da se sedaj vedno bolj bliža

Kmet je vkanil peklenščeka.

Žvel je nekoč kmet, ki je imel za dve leti pogodbo s samim peklenščekom zaradi orala njive. Peklenšček je rekel kmetu: »Kmet, ti boš obdelal zemljo! Potem pa bova vrgla kocko, in komur pade več črnih pik, imel bo, kar bo zrastle nad zemljo, drugi pa kar bo zrastle pod zemljo!«

In vrgla sta kocko. Seveda je padla kocka tako, da je imel peklenšček več črnih pik. Po pogodbi bo vse njegovo, kar bo zrastle nad zemljo.

Kmet pa je šel in posejal celo njivo z repnim semenom. Ko je prišla jesen, je dobil kmet repo, peklenšček pa samo repno zel.

No... drugo leto sta zopet kockala! Seveda je padla kocka tako, da je imel peklenšček manj črnih pik. Po pogodbi bo vse njegovo, kar bo zrastle nad zemljo.

Kmet pa je šel in posejal celo njivo s pšenico. In ko je prišlo poletje, je požel kmet pšenico, strniše pa je bilo peklenščekovo.

Peklenšček pa se je razjezil in je hudo ozmerjal kmeta. In nazadnje je rekel:

»Jutri pridem zopet in bova drug drugega praskala.«

Kmetu je postalo pri teh besedah vroče.

Njegova žena pa je zapazila, da se je zmeraj praskal za ušesom, kakor bi ga kaj srbelo, ter da je žalosten. In vprašala ga je:

»Kaj pa imaš v tilniku?« On ji je odgovoril:

»Hudo je! Jutri bi se naj s peklenščekom praskal!« Žena pa je rekla:

»Bodi celo miren! Bom se že jaz z njim pomenila!«

Kaj bo storila...? Vsede se in čaka in se drži, kakor da bi bila strašno huda.

Resnično pride peklenšček ter reče: »Kaj ti je, majčkena žena?«

»Ah«, odgovori, »poglej vendar to razpoklino v hrastovi mizi! Moj mož je rekel, da se mora praskati z nekim drugim možem. In za poskušnjo je z nohtom svojega mezinca naredil v mizo to veliko razpoklino!«

Peklenšček pa je pogledal proti vratom ter rekel:

»Kje pa se mož sedaj mudi?« Žena odgovori:

»Kje se naj mudi? Šel je h kovaču, da mu poostri nohte!«

Peklenšček se je natihoma splazil proti vratom in jo popihal v svojo domovino. Ko je vstopil, se mu je celi pekel zakrohotal...

čas, da nastane vojska, o kateri želimo, da prinese našim bratom v Makedoniji zlato svobodo!

Povodnji na Koroškem in Štajerskem.

Kakor da bi se odprle vse zakladnice neba, tako hudo je bilo dne 13. in 14. septembra osobito po Koroškem. Potoki so paraščali in drli z divjo silo od vseh strani v deročo Dravo. In tudi globoka struga Drave je postala vsled tega pre-majhna in voda je stopila na bregove ter naredila vsepovsodi velikansko škodo. Od Spitala do Beljaka je razdrila vse mostove. Tudi most čez Humberg je v sredi raz-trgan, mostova v Podravljah in Rožeku pa sta docela porušena. Donašala je voda razno pohištvo, omare, zaboje, hlode, drva, mostove, cele kočje, poljske pridelke, mrtvo živino in Bog zna, koliko ljudij je pone-srečilo, ker je voda kar hitro preplavila vse zemlje široko na okolu in podrta ter razdjala več hiš in drugih gospodarskih poslopij. Promet med Koticami in sv. Krvjo se je moral ustaviti. Aprijaški most in cesta sta porušena, Dole pa pod vodo.

Železniški promet je bil ves ustavljen po progi proti Špitalu in Pontebi. Ravno tako so tudi pota po večini vsa nerabljiva, ker so preplavljena in vsled podrlih mostov nimajo zveze. Razdejana je glavna cesta in vsi mostovi tudi od Špitala gori proti Sovodnji. Hudourje je grozno razsajalo po celi Ziljski dolini, posebno na Bistrici, v Bačah in po drugih krajih, kjer je promet popolnoma ustavljen.

V Trbižu je vihar hudo razsajal. Neiz-merno mnogo drevja je uničenega, streha šole odnesena, varnostne stavbe v Brez-nicah spodplute, deloma porušene. Promet proti Rabeljnu in Predilu je ustavljen. Rešilnih del se udeležuje pogumno in neutrudljivo 8. lovski batalijon, ki je na-stanjen v Trbižu, neprestano že od pone-deljka popoldne. — V Beljaku je stanje Drave bilo 5 metrov nad ničlo. Dvajset hiš ob dravskem bregu je stalo do prvega nadstropja v vodi. Glavni trg je po dolžini 100 metrov za meter visoko bil preplav-ljen. Napravili ste se dve brvi za silo, da je bil vsaj glavni promet omogočen.

Škoda po Koroški je ogromna; ceni se uradno že sedaj nad 20 milijonov kron. Treba bode pač izdatne ter hitre pomoči tako od države kakor tudi od dežele same.

Na Štajerskem je Drava drla z ne-vzdržljivo silo po svoji strugi. Podrla je most pri Marenbergu, ki je bil še komaj lansko leto postavljen. Ta most je bil po-tem razlog za veliko nesrečo v Mariboru. Odnesla je več mlinov, čolnov ter brodov. V Mariboru že dolgo nismo imeli tako vi-soke vode kakor dne 15. septembra. Bilo se je bati, da nam odnese brv in most. Toda do večera istega dne ni bilo nič hu-dega. Proti večeru pa pride vest, da je voda podrta marenberški most. Mnogo ljudij je vrelo na obrežje, da vidi priplavati most. Na brvi so bili postavljeni trije redarji, ki bi naj z bakljami dali znamenje na dravski most, kedaj bo plaval maren-berški most pod brvjo. Mislili so namreč, da bo pod brvjo brez vsake ovire priplav-most, ker je brv postavljena samo na dveh stebrih, dočim je pri dravskem mostu več blizu stoječih stebrov. Proti osmi uri priplava most, redar Ljubša vzdigne bakljo, a v prihodnjem trenutku zagrmí, brv se

podere, in Ljubša z bakljo švigne v Dravo in izgine v valovih. Marenberški most je trčil s tako silo ob brv, da je vzel dve tretjini brvi do zadnje deske. Pri Ljubši je stal redar Felner, tudi ta se je potopil. Tretji redar Deučman je še ob pravem času zbežal. Na brv pa, kjer ni bil več dovoljen prehod, se je priplazil tudi klu-čavničarski učenec Zeliška. Tudi ta je z brvjo padel v Dravo. Več ljudi pa se ni ponesrečilo. Govorilo se je skraja, da jih je utonilo — 15, a to hvala Bogu, ni resnično. Izmed vseh treh se je čudovito dovolj rešil učenec Zeliška. Zgrabil se je za plavajoč hloed. Tudi Ljubša se je držal za ta hloed in skupaj sta plavala nekaj dalje od železniškega mosta. Pred želez-niškim mostom je še rekel Ljubša: »Deska naju ne bo držala«. Kmalu potem je deska ob nekaj zadela in Ljubšo je vrglo raz njo in bil je izgubljen. Truplo še niso našli. Zeliška pa je na deski plaval dol pod Sv. Petra. Vštric Rabaznovega vinograda je zadela ob neko drevo na otoku, prijel se za vejo ter splezal na drevo. Sedel je na drevesu do zjutraj. Ko so začeli ljudje hoditi ob bregu, klical je z vsemi silami in rešili so ga.

Zeliška je moral več dni ležati pri Sv. Petru, tako je bil zmučen od napora in strahu. Da bi ne padel v vodo, ako bi zaspal, privezal se je z jermenom za drevo. Toda zaspal ni, kakor pripoveduje, ampak molil je ves čas, kakor še nikdar v živ-ljenju. Verjamemo, kajti vsaki čas se mu je bilo bati, da valovi izrujejo drevo ter ga zazibajo v večnost.

V Ptujju so z velikim strakom priča-kovali, kaj bo jim povodenj prinesla. Pi-jonirji so cele noči čuli na čolnih ter odstranjevali hlode, ki so priplavali po vodi. Ptujskemu mostu se ni nič zgodilo. Veliko škode je naredila povodenj v ptujski okolici, posebno na Bregu in v Štur-movcih.

Povodni naj nas ljubi Bog varuje!

Politične vesti.

Deželni zbor štajerski se je sešel dne 21. t. m. Slovenske poslance čaka v njem veliko dela. Naše reke in potoki še vedno niso uravnani. Vremenske nezgode so hudo prizadele marsikateri okraj. Ce-sarski namestnik grčf Clary je pač dal pobirati milodarov za nemški del Šlezije, katero je opustošila strašna povodenj, a ko je prihrumela v poletju toča in nevihta nad Slovenske gorice in naredila ondi veliko škode, se ni grčf Clary zmenil za nje. Saj so samo Slovenci, in za te se njihova nemška grčfovska milost ne zmeni. V narodnem oziru smo vedno zapostav-ljeni. Nemške šole nam vsiljujejo, da nas ponemčijo, v uradih pa uradniki ne znajo slovenski in so še mnogokrat prav surovi proti slovenskemu ljudstvu. Slovenski poslanci naj krepko in odločno nastopijo v deželnem zboru za pravice svojih volilcev!

Nemški cesar Viljem je dne 18. t. m. prišel na Dunaj obiskat našega ce-sarja. Občinstvo ga na Dunaju ni z velikim navdušenjem sprejelo. Predno je prišel nemški cesar na Dunaj, mudil se je na Ogerskem. Avstrijski Slovani se ne vese-lijó prisotnosti nemškega cesarja na av-strijskih tleh, ker vedo, da je ta vladar nasprotnik Slovanov in sovražnik Avstrije. V zadnjem času se je pisalo, da pusti nemški cesar jednega svojih sinov se učiti

madjarski, da bi zasedel enkrat tudi oger-ski kraljevi prestol. Drzen je Nemeec dovolj za to, toda tudi na Ogerskem so Slovani, ki bodo stražili ljubljeno rodovino Habs-buržanov!

Deželni zbor koroški je začel zborovati že dne 17. sept. Vsi poslanci so zahtevali, da se vojaki tretjeletniki puste domov že sedaj oktobra in se ne pridrže do novega leta. Razpravljalo in sprejelo se je tudi mnogo predlogov, ki se tičejo gospodarskih zadev.

Madžari se puntajo. Za skupno avtrcogersko vojaštvo plačuje Avstrija 65, Ogrska pa samo 35 odstotkov vseh stroškov. V kljub temu bi radi Madžari pri vojaštvu imeli prvo besedo. Sedaj zahtevajo mad-žarsko poveljevanje za vse polke, ki se sestavljajo iz Ogrske državne polovice. Toda ne boš, oholi Madžar! Tudi naš presvitli cesar tega noče in se je po ma-nevrih v Galiciji odločno izrekel, da pri vojaštvu ostane vse kakor je. Sedaj pa je pri Madžarih ogenj v strehi! Vse stranke ogrskega državnega zbora, tudi vladna ni izvzeta, vzbujajo ljudstvo ter je ščujejo, čeprav še prikrito, proti cesarju. Mogoče je, da bukne na Madžarskem kmalu punt. Toda ni se bati ničesar. Naj dajo Hrvatom in Slovakom prosto roko in na Ogrskem bo mir! Sicer pa poročajo listi, da bo tudi ruska vlada porabila ves upliv, da Madžari ne dobe madžarskega jezika v vojski. S tem bi prišli Madžari do neodvisnosti in pridobili bi si nadvlado nad vsemi ogrskimi narodi, kar bi pa dalo povod večnim ne-mirom in ustajam na Ogrskem ter bi so-sednje države vznemirjalo. Zato je Rusija nasprotna. Visoko stoječa ruska oseba je neki rekla: »Rusija je že enkrat naklestila Madžare in če jo bo Avstrija klicala na pomoč, potolče jih tako, da ne bodo mogli nikdar več vstati«.

Črtice o socialnem vprašanju.

(Piše Al. Kokelj.)

XVIII. Kako naj se med ljudstvo socialno deluje; sklep.

Dolžnost države je jednako skrbeti za vse stanovce. Naj torej ne obrača pozor-nosti samo na vojake in uradnike, marveč tudi na kmete, obrtnike in delavce. Naj se jim da to, kar je njihova pravica; naj se jim zagotovi gmotni obstanek in skrbi za primerno duševno izobrazbo.

Vse šole naj se uredijo primerno da-našnjim razmeram v krščanskem duhu. Naj kujejo najboljši državniki najboljše postave, ako med ljudstvom ne bo krš-čanskega duha, bodo vse postave prav malo pomagale. V strašni francoski pre-kuciji, ko so brezverci odstavili celo Boga, so od 1. julija l. 1789 do meseca oktobra l. 1795 sklenili 15.479 postav. In kaj je bila posledica temu? Prepričanje, da brez vere na Boga in na neumrjočo dušo vse postave nič ne pomagajo. To so uvideli visoki gospodje, priznali so Boga zopet za najvišjega vladarja in mir se je povrnil v nesrečno Francijo. Za to mora priti več verskega prepričanja v vse ljudske sloje. V ta namen naj bi se — kot sem omenil že v predzadnjem članku — po končanej ljudskejši šoli (6 let) zopet upeljale nedeljske šole, kjer bi se mladina poleg druge izobrazbe prav posebno napeljevala h krepostnemu življenju. S tem bi se odvrnil velik del tiste surovosti, ki

se žalibog tu in tam le propogosto pojavlja med mladino.

Ko bi država poskrbela kolikor možno za telesne potrebe, za občno blagostanje in duševno izobrazbo svojih podložnikov, potem pa naj uvede strog red na vseh koncih in krajih. Naj bi se enkrat že sklenila postava, katera bi omejila tisto čezmerno popivanje, kletvino in pridušanje po hišah in cestah. Slišati je bilo, da se je pripravljala neka postava zoper pijačevanje, a je zopet vse utihnilo. Resno se menda še ne misli na to, ker se kar naprej dovoljujejo koncesije za žganjarne in gostilne. Če so občinski zastopi proti temu, jih pa dobivajo prosilci na priporočilo žandarjev. Je li tako postopanje pri sedanjih zapravljenosti ljudstvu v korist? Naj bi se strogo kaznovali tudi tisti, ki delajo po noči nemir, ki obhajajo «plav pondeljek» ter prav po nepotrebnem zapravljajo svoj zaslužek. Taka postava bi nikakor ne omejevala osebne slobode, marveč bila bi največja dobrota za ljudstvo. Prav je, da si človek po napornem delu privede kupico dobre pijače; utrdi si telo in krepi duh za nadaljno delo. Prav pa ni, če pri tem prekorači mejo zmernosti ali si nakopje celo bolezen.

Nadalje naj bi se strožje postopalo proti raznim hudodelcem. Zdaj jim morajo davkoplačevalci zidati velikanske palače, kjer imajo lepa, zračna stanovanja, kjer boljše jedo in spe kot na milijone kmetov in delavcev. In potem, ko pridejo iz ječe, se hvalijo, kako se jim je dobro godilo. Zakaj morajo davkoplačevalci tem ljudem palače zidati in za nje skrbeti? Zakaj se ne obsodijo na delo v državnih rudnikih? Zakaj se ne obsodijo za obdelovanje kakega otoka? O liberalizmu, ti kažeš svoje človekoljubje samo na jedni strani, do kmetov in delavcev pa ga ne poznaš!

Ljudstvo naj se napeljuje k varčnosti in štedenju. Vsi merodajni krogi morajo na to delovati. Učitelji in katehetje naj navajajo k temu že otroke v šoli. Ko mladina stopi iz šole, naj kot udje pristopijo k bralnim, k izobraževalnim društvom in k Marijinim družbam. Pri teh društvih ali družbah naj se ustanove «Čebelice», v katerih bodo mladi ljudje shranjevali male svote, mesto da bi jih izdali za brezpotreben lišp ali čezmerno pijačo. In tudi stariši sami naj napeljujejo otroke na to, da nalagajo male doneske v poštni hranilnici ali v kaki posojilnici. Istotako naj gospodarji in gospodinje napeljujejo posle k varčnosti s tem, da jim nalože vsako leto jeden del zaslužka v posojilnici. Nekateri že dandanes delajo tako in z dobrim uspehom; posli so zadovoljni. Proč tudi z vsem tistim razveseljevanjem, kjer se samo zapravljajo! Mladina naj se razveseljuje doma v svojih društvih s prirejanjem prijetnih zabav, z igrami, s petjem, tamburanjem itd. kot se godi že po mnogih krajih na Štajerskem.

A tudi gospodarji in gospodinje naj bodo varčne. Naj nikar ne prireajo potratnih in dolgo trajajočih gostij. Pomisliti je treba, da se mora vsak dan jesti, ne pa nekaterokrat prav potratno, drugekrat pa pomanjkanje trpeti. Paziti se mora, da se preveč ne izda za tujezemsko blago, kar je največkrat sama potrata. Ako ne bomo varčni, nam nič ne bodo pomagale najboljše letine, ne povišanje plače

in nobena stvar ne. Varčnost dela ljudstvo srečno in zadovoljno. To vidimo posebno na naših nasprotnikih, socialnih demokratih. V njihovih časopisih in na njihovih shodih se sodrugi nikdar in nikoli ne spodbujajo k varčnosti, pač pa se jim slika vživanje kot največja zemeljska sreča ter se radi tega neti sovraštvo do vseh, ki kaj imajo. In posledice tega vidimo; socialni demokratje so najbolj nezadovoljni ljudje, ki povsod vzbujajo nezadovoljnost.

Povsod po Slovenskem naj se začne prav živahno društveno gibanje. Ustanovljajo naj se Marijine družbe in katoliška izobraževalna društva. K izobraževalnim društvom naj pristopajo mladeniči in deklice v prav obilnem številu ter naj snujejo posebne «mladeniške» in «dekliške zveze». Vsa ta društva naj bi pa bila združena v «slov. krščansko-socialni zvezi». V teh društvih naj se naša mladina zabava, razveseljuje in izobražuje v najrazličnejših stvareh. V teh društvih naj bodo podučni govori, o dnevnih, verskih, zgodovinskih in drugih vprašanjih. Glavni smoter vsega tega bi bil, da se utrdi mladina v verskem prepričanju ter da postane narodno-zavedna in izobražena.

Pri vsakem katoliškem izobraževalnem društvu naj se gleda na to, da se ustanovi knjižnica z raznovrstnim berilom. Hvala Bogu, dobrih knjig imamo že tudi Slovenci precej veliko število. Dajmo jih mladini v roke! Dandanes so časi drugačni kot so bili nekdanj. Le izobražena, zavedna, v krščanskem duhu utrjena mladina bo steber slovenske domovine. V naših društvih naj se naročajo samo pošteni časopisi. Slovenci imamo dve svetlinji, kateri moramo čuvati kot zenico svojega očesa, namreč sv. vero in besedo materino. Imamo že dovolj žalostnih skušenj, kam zabredejo narodnjaki, katerim ni dosti za vero. Za to podpirajmo vsikdar le take slovenske časopise, ki ne ometavajo s blatom naših verskih in narodnih svetinj! Strogo naj bi se kaznovali časopisi, ki prinašajo lažnjiva poročila, napadajo vero, osebno čast ali nrvnost.

Za javno nrvnost po mestih se mora bolj skrbeti. Naj bi se še drugodi ustanovila podobna društva kot je zavod sv. Nikolaja v Trstu. Z agentji, ki zvaljajo mlade deklice pod zvitimi pretvezami v tuje dežele, naj bi se prav ostro postopalo. Znano je, da nrvno zdrav in veren narod ne propade. Skrbimo torej našemu narodu za nrvnost in vernost, skušajmo ga gmotno podpreti po krščansko-socialnih načelih in zagotovili mu bomo narodni obstoj.

* * *

S tem zaključujem te «Črtice». Kar sem tu napisal, je le okostje krščansko-socialnega vprašanja. O posameznih točkah bom morda še pozneje kaj napisal. Krščansko-socialno gibanje je radikalno, odločno in času prav primerno, ker je ljudsko. Kjer je to gibanje, napreduje krščanska misel. Na stotisoče, na milijone ljudi, ki bi zdaj bili še stari liberalci ali strastni socialni demokratje, je to gibanje pripeljalo in ohranilo krščanstvu; mnogim je tudi že zboljšalo gmotni položaj. Ni li to nekaj velikanskega? Zakaj bi mi ne postali navdušeni krščanski socialci? Vsak človek, ki še krščansko čuti, naj bo visok ali nizek,

kralj ali berač, mora z največjim veseljem pozdravljati to svetovno gibanje ter je povsod podpirati. Seveda naši nasprotniki so tudi mnogoštevilni, judje, liberalci, socialni demokratje, a vkljub vsem nasprotnikom bomo napredovali, ker imamo svojo zaslonbo v ljudstvu ter nas bo spremljal blagoslov našega duševnega očeta, velikega papeža Leona XIII.

Razne novice in druge reči.

Naše misli. Vreme se drži klaverno. Človek mora vedno imeti dežnik pod pazduho! Gorje mu, če ga enkrat pozabi doma, potem si mora namesto dežnika obleko sušiti! Ker vreme upliva na človeka, so tudi ljudje v sedanjem slabem vremenu bolj občutljivi in razdražljivi. Na Koroškem upliva sedanje vreme — pa tudi oživljeno narodno življenje zelo slabo na nemškutarje. Ti se hudo jeze, da je tamkaj slovenski rod začel dvigati zopet glavo ter zahtevati svojih pravic. Naj koroški rodoljubi v boju za narodne svetinje ne omagujejo, ampak korakajo vrlo naprej od zmage do zmage! Pri nas na Štajerskem se nemškutarji zdaj tudi bolj kiselo kakor veselo drže. Zmage v gornjiradgonski okrajni zastop niso nič prav veseli. Seveda zmagali so tokrat že samo z enim glasom večine! Vi greste nazaj, vi greste nazaj, vi nemškutarji! Ali sedaj Muhič lahko spi, ker je s svojim glasom pripomogel nemškutarjem k zmagi, pač zelo dvomimo. Da volijo Mikl, Vučina, Matjasič, Kajdič in drugim tem podobni ljudje z nemškutarji, se nismo čudili, a da je Muhič zašel v nasprotni tabor, to nam je bilo v prvem trenutku neverjetno! Muhič, kako hočeš ta madež oprati? Mi pa sklenimo, da hočemo ostati zvesti svojemu narodu, zvesti v vseh nesrečah, zvesti do smrti!

Štajerski slovenski deželni poslanci. Ravnokar dobimo iz Gradca vest, da so naši slovenski poslanci vložili več predlogov, ki zahtevajo pomoč slovenskemu prebivalstvu. Tako je prav!

Vojaški novinci. Dne 23. t. m. se snide državni zbor, ki bo imel nalogo skleniti, naj se vojaški novinci tudi letos pokličejo v službo. Ko bo državni zbor to sklenil, morali bodo novinci k vojakom. Za to je sedaj na vsak način boljše, da se pri svojih županstvih prostovoljno javijo za vojaštvo, predno pride povelje. Če namreč državni zbor že tudi prihodnje dni stori omenjeni sklep, vendar še oblastva ne bodo mogla vseh pozivov takoj dostaviti, in bodo oni novinci, ki bodo čakali na povelje, še le pozneje poklicani. Mladeniči, javite se torej sedaj.

Kam se pride z nemščino? Pred kratkim je hotel vstopiti v neko trgovino v Mariboru mlad komi, ki se je izučil v Gradcu. Trgovec ga vpraša: «Ali znate slovenski?» «Ne», mu odgovori trgovski pomočnik, ki je prošil za vstop v trgovino. Trgovec: «Obžalujem, ne morem vas sprejeti; brez slovenščine ne morem izhajati; lažje brez nemščine. Z Bogom!» Trgovski pomočnik pa je naredil dolg obraz, kajti zvedel je, da se samo z nemščino ne pride po celem svetu.

Sodelovalca in razširjevalca „Štajerca“ sta postala gg. Ahič, učitelj v Spodnji Kungoti in nadučitelj v Dobju, Pulko. Častitamo!

Razkrinkal se je! Iz Ptuja se nam poroča: Ko je bil menda že zadnji «Naš

Dom» dotiskan, dne 7. in 8. sept., se je obhajala tukaj v Ptujju nemška turnarska slavnost, ki pa je strašno klaverno izpadla. Po mestu je bilo razobešenih nekaj frankfurtarskih cunj, jedna tudi pri uredništvu »Štajerca«. Kolikokrat smo že povdarjali, da se ta list samo Slovencem hlina, sicer pa jim je sovražna in skriven pristaš Prusov in luteranov. Mnogi nam niso verjeli! Kaj pa zdaj, dragi rojaki? Ali še vedno ne vidite, da je »Štajerc« nemškutarski list? Uredništvo njegovo razobeša frankfurtarce!

Spodnja Sv. Kungota. Že dobro znani »Štajerčev« pristaš, naš gospod učitelj Ahič, si ne more nikjer svoje jeze ohladiti. V 18. št. »Štajerca« se vrže nad dopisnika »Našega Doma« z obupnimi besedami: »Sem že izdan!« No Ahič, bistroumen si pa res. Vprašam te le, kdo te je izdal? V »Naš Dom«, ali kakor ti misliš, v »Naš Grom«, se vendar nisi izdal sam, ker si se podpisal Gustl od Savinje. Povem ti, da naj le včasih malo gromi neustrašeni »Naš Dom« po predalih Tvojega umazanega »Štajerca«, da potem veš, po kakšnem potu ti je treba hoditi in da ti ne bo treba se jeziti nad »Našim Gromom«. Bodi rajši ponižen, ostani doma, vsedi se v kot za peč, vzami v roko katekizem in luščič fižol za kratek čas. Bo pač boljše, kakor pa da hodiš nadlegovat ljudi s »Štajercem«. Ti praviš tudi, da poznaš dopisnika, ki ima precej črno perje. Svetujem ti, da ga še boljše pogledaš, ker ima bolj rudeče perje. Sedaj pa z Bogom!

Jarenina. Kakor povsod, tako tudi tukaj pri nas zelo bodejo v oči nemškutarjem slovenski traki. Jedno zadnjih nedelj se je spravil nek nemškutar na slovenskega mladeniča ter ga začel zmerjati s štihpami. Seveda mu je ta pošteno odgovoril. Opomniti pa moram, da je ta nemškutar še le pred nekaj leti privandral k nam, a zdaj bi rad vse pod svojo komando spravil. Toda ali ne veš, kaj pravi pesnik: Na naši zemlji tuji rod, — Nam gost naj bo, a ne gospod, — Mi tu smo gospodarji — In Bog in naši carji! Slovenskim mladeničem pa kličem: Naprej junasko in zmaga bo naša!

V gornjeradgonski okrajni zastop so se izvršile volitve za nas Slovence še tokrat neugodno. Propadli smo za en glas. Vendar so Slovenci napredovali, kajti pri zadnji volitvi so spravili v občinah le 10 glasov skupaj, sedaj pa že 24, za en glas manj kakor Braččianci, kateri so dobili 25 glasov. »Štajerc« pravi, da je sijajno (?) zmagala njegova stranka. Mi pa pravimo, tudi njegova stranka ni zmagala, ampak zmagali so guljaš, vino in pivo. Tako je in ni drugače. Sicer pa še ena taka »Štajerčeva« zmaga, in njegova stranka je izginila! Vračko in »Štajerc« vedno kričijo, da naj kmet kmeta voli. Pa seveda samo takrat, če njim sodi kmet v njihovo krošnjo. Sicer pa so največji pristaši gospodov! Izvoljeni so namreč v okrajni zastop tudi »kmetje«: Otto Zorzini, Adolf Zorzini, Clotar Bouvier, Franc Wankler — sami meščani; nadalje kmet gospod Vračko in graščinski uslužbenec Vincenz Steinbrenner; naslednje pa še ščavnjski nadučitelj Spende. To so kmetje, kaj ne? Slovenci bi zmagali, da se jim ni izneveril ženički Muhič. Sram ga naj bode! Matere naj pripovedujejo njegovo ime svojim otrokom v svarilo! Slovenci pa naj ne klonijo glave, ampak pazijo naj na

občine, da pridejo v prave roke in prihodnjic bo gotovo zmaga naša!

Videm pri Ptujju. Dragi bralci »Slov. Gosp.« in »Našega Doma«. Moram vam povedati, kako se mi je godilo na potovanju in kako nam naši nasprotniki vsiljujejo nemške vžigalice. Imel sem neke nekaj opraviti. Pot me je peljala čez Videm. Povsod, kamor se ozrem na levo in desno, sami nemški napisi. O blažena Nemčija! Vstopim v prodajalnico g. I. Schoschterische, da si kupim par smodk; zraven še zahtevam vžigalic. A kaj sem dobil? »Bauernbundzündhölzer«. Mene pa popade jeza in zakličem: »Teh nočem, dajte mi slovenske!« Takoj mi privleče mali posilinemec naše »cirilice« ter mi jih da. V drugem kotu se pa oglasi že precej dorasel posilinemec. Ta je imel že malo več korajže ter me vpraša: »Ste vi tako goreč Slovenec?« Mene še bolj jeza popade in zakričim: »Da, sem Slovenec, pa še kako goreč!« Zdaj sem ga še bolj razjezil, vpraša me zopet: »Od kod ste pa doma?« »Iz Hajdine«, mu odgovorim odločno. »A, na Hajdini ste tako goreči Slovenci?« »Na Hajdini, da«, se zaderem nad njim ter jo odidem iz prodajalnice. Ta dan sem imel samo smolo s posilinemci! Pa ne bom vam več razlagal, dragi bralci! G. Schoschterische si pa naj zapomni, da Slovenci zahtevamo slovenske vžigalice, da nam ne bo vsiljeval nemških. — Popotnik.

Makole. Imel sem priliko pred nekoliko dnevi pregledavati naš trg. Ali da bi se te smola prejela, videl sem same nemške napise. Sam nisem vedel, kje sem. Mislil sem, da sem Bog ve kje v nemškem rajhu. Pri gosp. Machoritschu sem opazil poštni voz z napisom: »K. k. Post Maxau«. Ne vem čemu ta tuji napis? Videl sem, hvala Bogu, jeden slovenski napis celega trga, namreč pri gospi Katarini Postl. Ker je bila ravno krčma, se obrnem notri na kozarec vina, da si okrepčam trudne ude. Kura te naj pikne! pa še tu sem zagledal jednega prav mastnega korondiča na mizi. Ležal je namreč na hrbtu, njegovi pristaši so pa ponosno sedeli kraj njega. Držeč ga vsaki za svojo tace, so gledali, kaj ima na trebuhu zapisano. Omeniti še imam jednega kovača, kateri je velik pristaš ptujjske mule. Na vse kriplje si prizadeva, da bi si pridobil kaj več prijateljev. Rad sedi pri šnopsu prorokojuč korondičev napredek. Bilo bi že tukaj tudi treba tistega hungerpajarskega pajka, da bi polovil korondiče. Ali nikar se ne ustrašite, gospod urednik, je tudi pri nas dosti fantov in deklet, ki marljivo prebirajo »Slov. Gospodarja« in »Naš Dom«. Ali želel bi še več. Vam, makoljskim nemščurjem pa svetujem, odstranite nemške napise, ki so na sramoto slovenskemu narodu. Vprašam vas, čegar kruh pa jeste? Mislim, za zdaj je dosti, mi je že roka otrpnila in črnila mi je zmanjkalo. Drugičkrat pa še več. — S pozdravom narodni mladenič iz Makole.

Iz čadramske župnije. Kmetje pozor! Znani posilinemški trgovec Franc Kupnik v Konjicah naznanja vsako nedeljo v Čadramu pri cerkvi, da ima dobro blago in poceni. Tudi sladkor da ima po 80 vin. ali 40 kr. Čujte, po tisti ceni se dobi tudi v Oplotnici in v Čadramu in ni treba tega pri vsaki fari v celem okraju naznanjati. Blago se naj samo hvali, ako je dobro in se po poštenju prodaja!

Koroške novice. V Bruci pri Beljaku so imeli dne 6 in 8. septembra predstavo gledališke igre »Divji lovec«. Ščasoma upajo tam ustanoviti tamburaški zbor. — V Snečah v Rožni dolini je delavka zakopala svoje novorojeno dete blizu svojega stanovanja. Nesrečno in nečloveško mater so izročili sodni ji v Borovljah. — Iz Hodiš se je preselil na mesto č. g. Kolariča v Porecah ob Vrbskem jezeru č. g. Janez Zak, rodom Čeh, ki je z veliko pridnostjo deloval in mnogo dobrega storil za probujo ljudstva. — V Medgorjah je Jernej Breiteneger dne 8. sept. peljal 6 oseb čez Dravo. Sredi reke je ladija začela zajemati vodo in se začela utapljati. Razven voznika so se vse osebe rešile, utonil je voznik, ki je imel pri sebi 240 kron denarja.

Velik požar v Lavijenčah pri Beljaku V hiši župana Fischer, ki je obenem tudi krznar, je začelo goreti dne 18. t. m. po noči, ko je vse spalo. Župan je vrgel svoje otroke na ulico, da jih reši; potem sta tudi on in žena za njimi skočila, ne da bi se poškodovala. Tudi otroci se niso veliko poškodovali. Vsled velike zmešnjave so pa pozabili na tri krznarske pomočnike, ki so spali v sobici na podstrešju ter so vsi trije zgoreli.

Deželna živalska razstava v Celovcu je krasno uspela. Razstavljenih je bilo 258 žrebcev, 356 glav govedine meltske pasme, 296 glav bele pasme, 114 mrjascev, svinj in praseta, 181 ovnov, ovac in jagnjet ter nebroj kuretine. Slovencev sta se udeležila razstave razven drugih s krasnimi kobilami Franc Brandstätter iz Borč pri Čajni in Janez Milonik iz Zahomeca pri Bistrici, župan Janez Picej iz Škocjana, Šimen Hofmajer od tod, Rok Urank iz Kamna, Jožef Rabl iz Škocijana in Štefan Kraut iz Bistrice. Pri razstavi govedine bele pasmi smo videli lepo živino posestnikov Friderika Krauta iz Bistrice, Janeza Krauta od tod, Janeza Najbrž iz Libuž, Janeza Piceja iz Škocijana, Kocijana Vavtizarja iz Podgrada. Ovece prignali so največ iz Jezerskega in Železne Kaple, deloma tudi iz kanalske doline. Omenjamo le ovece posestnikov: Jožefa Sajovca, Jožefa Virnika, Franca Murija, Jurija Ščuka iz Jezerskega, Janeza Jerliha, Jožefa Kupica iz Koprivne. Naj bi razstava d. bro uplivala, da se poveča skrb za živinorejo med koroškimi ljudstvom.

Prezirajo Slovence. Na kmetijski veselici ob priliki deželne živalske razstave so odlikovali tudi najlepše kmetijske noše. Razne noše so bile odlikovane, le zilske ne. Morda zato, ker je slovenska noša? Nemci vas ne marajo! Ziljani, tudi vi se torej ne klanjajte Nemcem!

Koroško tamburaško društvo „Bisernica“ v Celovcu priredi v nedeljo, dne 27. septembra 1903 v gostilni »pri zlatem studencu«, Lidmanskijeve ulice, v sobi slovenskega kluba »veselico« v spomin dveletnega obstanka društva. Začetek ob 8. uri zvečer. Vstopnina prosta. Vhod v sobo iz dvorišča. Slovenci, na dan!

Strahovit požar v Šmihelu pri Pliberku. »Gori! V Brežkivasi gori!« Taki kliči so se začeli v sredo, dne 9. sept. zvečer okoli pol 8 ure, in vse je hitelo proti imenovani vasi, kjer se je pokazal prvi plamen. Brežkavas še pol ure ni oddaljena od Šmihela, toda še prej da so Šmihelčani pritekli v njeno bližino, bila je že vsa vas v ognju. Od 20 hiš so samo tri še stale, katere so požarni brambovci

kljub pomanjkanju vode srečno obvarovali. Pri drugih hišah pa ni bilo ničesar več rešiti, nič več pomoči. Ogenj je nastal v skednju gostilničarja p. d. Hariha. Govori se, da sta vtrosila dva pijanca, ki sta sla gledat, kje bota spala. Kdo more popisati vpitje in krik ljudij, jokanje žen in otrok, mukanje živine, posebno pa cviljenje svinj, ki so se žive pekle v strašnem ognju? Še težavnejše je popisati pogorišče. Plamen je švigal na vse strani ter je uničil tudi to, kar je med hišami stalo; sadje, plotove, drva, vse je gorelo. Prebivalci Brežkevasi razun živine niso skoraj drugega rešili, kakor svoje življenje, pa še to je bilo v veliki nevarnosti, in če bi bil ogenj samo nekoliko pozneje nastal, potem bi gotovo tudi precej ljudi pogrešali. Neka dekla se je tako opekla na nogah, rokah in na glavi, da zdaj nič ne more hoditi, nič ne vidi in tudi jesti ne more sama. Tudi nek posestnik se je precej osmodil. V ognju je poginilo 12 svinj in eno tele, enega konja pa so potegnili na pol pečnega iz hleva, ki pa je takoj drugi dan poginil. Ker so bile hiše in skednji deloma zgrajene iz lesa, je kajpada vse do tal pogorelo, in tudi tam, kjer so imeli obokane sobe in hleve, je znotraj vse zgorelo. Žalosten je bil prizor, ko so se vračali zjutraj nesrečni ljudje, ki so celo noč prebili zunaj na polju, domu, ter skoraj sami niso mogli najti dotičnega prostora, kjer so stala njihova poslopja. Da, presunljiv je pogled na to pogorišče. Skoraj 200 ljudi mora po drugih hišah iskati prenočišča, obleke in živeža. — Žvinokupci, pozor! V Brežkevasi se bode radi požara, ki je vse uničil, živina prodajala. Vse rodoljube pa prosimo, da bi ubogim pogorelcem priskočili na pomoč. Vsako tudi najmanjše darilo bode hladilna kapljica v skeleče rane. (Pripomba: Tudi mi prosimo milih darov za uboge in nesrečne pogorelece. Iste sprejema tudi uredništvo »Mira«.)

Št. Ilj ob Dravi. Tudi v našem kraju si ljubi »Naš Dom« priljubljen in v precejšnjem številu razširjen. Zatoraj prejmi i od nas to-le sporočilo: V soboto, dne 12. t. m. smo ob obilni udeležbi pogrebcev pokopali mater Ježepovo, Ano Šnedic, staro 63 let. Skrivna črevesna bolezen, proti kateri ste zdravniška veda in moč obnemogli, spravila jih je v štirih tednih pod zemljo. Rajna so bili pridna, skrbna gospodinja. Od priprostega revnega stanu so se priborili po svoji delavnosti in štedljivosti do kmetic, svojemu sinu pa so pripomogli do duhovskega stanu. Z občudovanja vredno udanostjo v voljo božjo so pričakovali konec svojega življenja. Po dvakratnem sprejemu sv. zakramentov okrepani so dne 10. t. m. ob 5. uri zjutraj mirno in brez vse težave preminuli. Sprevod od hiše so vodili domači vč. gospod dekanjski svetovalec J. Sablatnik ob asistenci č. g. logovaškega župnika Št. Singerja in sinu pokojnice. Ob preranem grobu blage rajne žalujeta mož in sin-duhoven. Bodi nepozabljivi pokojnici, vrli bralki »Našega Doma« Bog milostljiv sodnik in plačnik.

Iz Medgorij se nam piše: Podružnica sv. Cirila in Metoda za Medgorje in okolico je imela svoj občni zbor na Malo Gospojnico, dne 8. septembra ob 4. uri popoldne pri Martincu v Habru. Shod je bil nazadnje prav dobro obiskan, vendar je odbor moral precej dolgo čakati, da so se zbrali ljudje. Kot prvi govornik je nastopil g. Ilavnik,

visokošolec, p. d. »Reberški Ožbej«, kateri je precej ostro, a čisto resnično in pravično bičal najnavadnejše in najhujše narodne grehe, pred vsemi pa ta greh, da Slovenci tako malo segamo po dobrih časnikih in smo zavoljo tega čisto izgubljeni povsod, posebno pa v politiki. Človek, kateri dandanašnji nobenega časnika ne bere, je izgubljen v družbi, če bi bil še tako študiran. Izvrstno so igrali domači mladeniči igro »Dr. Vsezna! in njegov sluga Štipko Tiček«. A še lepše in vsega občudovanja vredno je bilo krasno slovensko petje, s katerim so nas razveselili domači pevci, katerim moramo le častitati. Dva rodoljuba sta nato spodbujala navzoče k edinosti in složnosti, posebno zdaj pri občinskih volitvah. Večje udeležbe smo pričakovali iz Radiš. Radišani se pač težko dajo izdramiti iz tužnega narodnega spanja.

Št. Jurij na Vinogradih. Pošiljam bralcem »Našega Doma« nekaj novic iz naše fare. Veliko deževje, ki je nastalo po hudi suši, je napravilo na sadju, posebno na češpelnih veliko škode; silno so spokale. — Dne 12. okt. bode v Celovcu licitacija za znano grajščino Ramšisl ali Frankenstein. Radovedni smo, kdo bode kupil veliko posestvo, ki že več let ni imelo pravega gospodarja in je toraj posebno glede polja prav zanemarjeno. Drugače je posestvo glede lege in zemlje prav lepo, in če pride v prave roke, bode imelo enkrat veliko vrednost. — Dne 17. septembra smo imeli pri nas velik pa žalosten pogreb. Umrli so v 82. letu svoje starosti Fišerjev oče, Simon Verčnik rodom iz Solčave na Štajerskem. Rajni so bili vrli Slovenec trdnega krščanskega prepričanja, znani ne samo v domači fari in okolici, temveč daleč na okrog po Spodnjem Koroškem. Bili so izvrsten tesarski mojster. Dobro bi bilo vedeti, koliko zvezd so rajni potegnili na različne zvonike, koliko zvonikov in »ruštov« na raznih cerkvah so napravili in popravili. Pri vsaki stavbi in vsakemu človeku so radi pomagali in dostikrat so morali vsled svoje dobrotljivosti veliko škode trpeti. Pogreba so se udeležili ljudje v velikem številu od vseh strani. Bilo je ganljivo, kako so nekdanji njihovi delavci, katerih so imeli v svojih mladih letih čez 80, spremili k večnemu počitku solznih oces svojega nekdanjega ljubega tovariša in mojstra. Resnica je, kar pravijo ljudje: Če zatise kje svoje trudne oči pošten in priden delavec, je to ravno tolika in še večja škoda, kakor če v kakem kraju pobije toča. Domači možki zbor je ubrano zapel rajnemu Fišerjevemu očetu pri sv. maši in na grobu par lepih žalostink in nagrobnic. Naj počiva v miru blagi mož, katerega šentjurska fara ne pozabi tako kmalu.

Šmarjeta pri Velikovcu. Ker je bil imenik volilcev napačno in krivično sestavljen, se je vložila pritožba, ki pa še dosedaj ni rešena. Radi tega se volitev za važenbersko občino dne 15. septembra ni vršila, temveč je preložena na nedoločen čas. Vse je radovedno na volitve.

Žalostna smrt šolarja. V Dobrinjah na Zgornjem Koroškem je neki šolar na potu v šolo jedel kruško in jo razrezal z nožem. Nakrat pade čez kamen in nož mu prebode srce. Obležal je na mestu mrtev.

Št. Peter na Vašinjah. Dragi »Naš Dom«! Že dolgo nisi dobil nobenega dopisa iz Št. Petra in si morda celo mislil,

da ne bo nič več poročila od nas. Pa mtil si se! Zdaj je že več časa za premišljevanje, ker »vroči poletni čas je že minil, hladni jesenski nastopil; žerjavi že na jug leté, vse ptice se od naz selé« — Požari v naši okolici se vedno bolj množijo. Dne 19. vel. srpana popoldne je okoli 3. ure začelo goreti poslopje pri Hajnžeju v Št. Lovrencu. Vzrok je neznan. Dne 8. kimovca zvečer pri Feidlnu v Tolstem Vrhu. Dne 9. kimovca zvečer pa smo videli velik požar onkraj Drave blizu Šmihela. Žar se je videl celo v Grebinski kloster. Previdnost pri užigalcah! Previdnost na skednjih! — Zadnje dni je bila skozi tri tedne taka vročina, da se je vsa trava skoraj posušila in bo slaba paša za živino. Ajdo je tudi precej posmodilo. Zdaj pa je že več dni zmeraj dež. — Še predno so letos pri nas občinsko pisarno postavili, so dali napraviti nemške napise na gostilni, namreč »Gosthaus« in »Gemajnde kanclaj«! Šentaj, sem si mislil, kako pa se je naš gostilničar (ki ne zna ne besedice nemški!) naenkrat zmislil, da je tak imeniten (!) napis napravil. I seveda, naš modri župan mu je pri tem opraviču pomagal! — Neumni ptujski lažnik »Štajerc« prihaja celo v štirih ali petih iztisih k nam. Razširja pa ga naš župan, ki vso modrost iz njega zajema. Potem so »Šterčovi« naročniki ti-le: Alojz Kočnik v staroslavni Jurčičah, Jože Fric, občinski tajnik in gostilničar (protestant), neki M. Lipič, »solobman« in g. učitelj Škorjanc. To je naša slavna Št. Peterska družba! Mi pa ostanemo zvesti »Našemu Domu«! — Št. Peterski fant.

Celovec. V zadnji št. se je vrnila v dopisu, pod ravno tem naslovom, neljuba pomota, da se kravate v slovenskih barvah ne dobivajo pri trgovcu Sadnikar, temveč pri gosp. Sanitzer-ju. — Kot našinec se pa priporoča tudi prej omenjeni g. Sadnikar, trgovec z železnino, vsemu slov. občinstvu. Njegova trgovina je pa v Burggasse. — Dalje se priporočajo vsem cen. Slovencem iz Celovca in okolice sledeče gostilne: g. Tuschl-na naslednik g. Wretschnigg-a v šolskih ulicah; g. Zausnig-a »pri zlatem studentu« v Lidmanskih ulicah, kjer je tudi slovenska klubna soba, v kateri se zbirajo vsako sredo ob 8. uri zvečer celovski in tudi drugi Slovenci; g. Tratnig-a »pri slonu« v koldvorskih ulicah.

Leon XIII. * in golobček. K sv. Očetu priletel je vsak dan golobček na okno, kateremu je blagi pokojnik dajal mrvic kruha ali zrnja. Sv. Oče je obolel in se je vlegel. Golobček pričel po navadi na okno. Ali okno je zaprto! Nekako otožen leta sem in tje po oknu, maha z peruti ter išče navadnega živeža.

Obsojene Hrvatice. V Hreljinu je ob priliki splošnih hrvatskih nemirov šlo v vrsti 50 hrvatskih rodoljubkinj ter so prepevale narodne pesmi. Ker se jim je občinski upravitelj posmehoval, tirale so ga čez mejo, dasi je imel za brambo orožnike. 46 rodoljubkinj je bilo vsled tega obtoženih. Prikorakale so v redni vrsti k sodišču prepevajoče narodne pesmi. Na sodnikovo vprašanje, zakaj so uradnika pregnale, so odgovorile: »Ker se je posmehoval hrvatski pesmi in s tem tudi hrvatski domovini«. Obsojenih je bilo 30 na osemdnevni zapor. A hrvatski narod jih ne obsoja!

Strašen požar v Galiciji. V Zloczowu v Galiciji je dne 17. t. m. popoldne izbruhnil v Lvovskem predmestju požar. Vzrok ni znan. Pogorelo je 1500 poslopij, od teh 600 hiš. Pogorel je tudi del sodišča z akti. Vojaštvo je moralo braniti lastne magacine, zato je rešilna akcija le počasi napredovala. Vihar je raznašal ogenj daleč na okoli, obseg nesreče se ne da presoditi.

Kazni radi tihotapljenja tobaka. Meseca decembra l. l. so bili radi tihotapljenja inozemskih svalčic (cigaret) zasadenih v borzni kavarni in v prostorih trgovskega društva v Trstu aretirani trgovec Homer Kristofidis ter natakarij Robert Pasutti, Jurij Zalakosta in Ivan Gobbo. Prvi trije so bili vsled položene kavicije izpuščeni na svobodo, Gobbo pa je ostal v preiskovalnem zaporu celih devet mesecev. Preiskava je trajala do julija in so se potem vse listine odposlale višjemu pristojbinskemu sodišču v Gradec, ki je obtožencem 16. t. m. dostavilo tozadevne razsodbe. Na podlagi §§ 258, 223, 271 in 108 so bili obsojeni: Homer Kristofidis na 40.000 K globe in na dve leti strogega zapora; Robert Pasutti na 20.000 kron globe ter na 7 mesecev zapora; Ivan Gobbo na 40.000 kron globe in na tri leta in sedem mesecev strogega zapora; Jurij Zalakosta na 1632 kron globe in na šest mesecev strogega zapora in slednjič lastnik kavarne v borzni palači, Fran Zakrajšek, na 8000 kron globe, katero mora plačati v slučaju neiztirljivosti pri natakarijih. Globe se v slučaju neiztirljivosti spremene v razmerno dolgi zapor. To so glavne kazni, poleg tega pa je bilo kaznovano z globami od 1000—10.000 kron še kakih petdeset kupovalcev utihotapljenih svalčic.

Nekaj, kar da misliti. Letošnji polletni račun o premoženju dunajskega žida Rothschilda ne izkazuje več ko 11.116.594.672 — kaj morda mislite? Kron? Kaj še! — milijonov! Torej 11.116.594.672 milijonov kron ima dunajski revež Rothschild. In, ako je naložil ta kapital po 5% — kar je neverjetno, da bi nalagal samo po 5% — tedaj dobi obresti na leto okroglo 556 milijonov kron. Kdor hoče misliti, ima tu dosti tvarine. Na kak način je prišlo to premoženje še ne v sto letih skupaj? Koliko tisoč eksistenc je bilo pri tem uničenih? Koliko tisoč ljudi se mora mučiti in trpeti, da spravijo skupaj obresti 556 milijonov? Kako se bo to končalo? Če se bo židovsko premoženje tako množilo, bomo li še ostali svobodni ljudje, ali bomo postali sužnji nenasitljivega moloha — židovske bisage? Zakaj pa pri tej nevarnosti molče soc. demokrati in liberalci? Delavec, misli sam na to, odgovori si na to, in stori po tem, kakor mož!

71 samomorov mej vojaki je bilo v avstrijski armadi tekom dveh mesecev in sicer meseca decembra leta 1902 in meseca januarja leta 1903, kakor poroča sedaj uradno poročilo o zdravstvenih razmerah v armadi. To so pač grozne številke! Kdaj bo vojno ministrstvo odločno odpravilo vzroke takim pojavom?

Plemenit čin. Minoli teden je skoraj popolnoma pogorelo mestece Travnik v Bosni. Ta nesreča je povzročila veliko bedo med prebivalstvom, posebno zato, ker že nimajo proti jeseni vsa živila spravljena. Serajevski škof Stadler je prihitel na lice nesreče ter je obljubil, da popolnoma preživi sto družin katerekoli vere

(bodisi kristjani ali mohamedanci) deset mesecev, da si lahko sezidajo svoja domovja.

Kje so Nemci? Radi madjarske zahteve po madjarskem armadnem jeziku so nemški listi prijavili seznam ogrskih polkov, iz katerega sledi, da so samo štirje polki na Ogerskem popolnoma madjarski. V Avstriji pa skoro ni mnogo drugače glede — nemških polkov, česar pa nemški listi ne povedo. Kako malo opravičen je nemški armadni jezik v avstrijski vojski, priča dejstvo, da je med 55 polki v tostranski državni polovici samo 11 polkov nemških, drugi so vsi popolnoma ali vsaj po veliki večini nenemški. Slovani smo v Avstriji v večini!

Slučaj, ki ni slučaj. Iz Aleksandrije piše slovenski rojak: Dne 31. avgusta je priplul francoski parnik «Orenoque» iz Marsilja v Aleksandrijo. Med vožnjo je nenadoma umrl drugi kapitan, katerega so naslednji dan pokopali v morju. Kaj se je bilo zgodilo? Frančiškan P. Simon, ki se je sem pripeljal z istim parobrodom, je pripovedoval naslednje: Dubuis, podkapitan, je bil brezbožnej prve vrste. Na parniku je vpričo mnogih potnikov silno bogokletno govoril o stvarjenju prvega človeka in ko je ravno izustil brezbožno besedo o našem Izveličarju, zgrudil se je hipoma mrtev na tla. Groza je obšla navzoče in govorili so: Bog se ne da zasmehovati!

Nasveti milijonarja. Amerikanski milijonar Andrew Carnegie je izdal knjigo «Empire of bussines» (Vlada trgovine), v kateri daja nasvete kakor vsečak vsem onim, ki bi ga hoteli posnemati kakor lastnika tolikih milijonov. Za mlade ljudi — svetuje Carnegie — je najbolje, da začenejajo z malim, a teže po večem. Slab trgovec je, kdor ne bi hotel biti solastnik svetovne firme. Nadalje treba: koncentrirati svoje sile in ne zgubljati potrpljenja. Siromaštvo ne škodi kandidatom milijonarstva, ker jih siromaštvo uči naporega in težkega dela. A kaj bi bilo ljudstvo brez siromašnih ljudi? A kakov užitek imajo bogataši? Za hip svojega življenja stanujejo v boljši hiši, nosijo bolje sukno, jedo bolje — to je vse in nič več. Dobro je, da je malo bogatašev in da se imetje deli med mnoge. Nadalje svetuje Carnegie: «Mladi človek, ako hočeš obogateti, ne hodi, razun v volilni dobi, v gostilno, ne pij nikakih alkoholnih pijač, ne jemlji na se obvez drugega, izobražuj se kolikor več moreš v svoji stroki. A ko obogatis, razdaj že v svojem življenju, kolikor imaš preveč, v dobrodelne svrhe.»

Svojega moža ustrelila. Sprevodnikova žena Alojzija Heli se je igrala v močevi navzočnosti z nabasanim revolverjem. Pa nesreča je hotela, da se je revolver sprožil in krogla je zadela Helija v trebuh. Žena se je hotela nato usmrtiti iz obupnosti, le težko so jo odvrnili od tega. Nevarno ranjenega moža so na to prepeljali na kliniko. Heli se je šele pred kratkim poročil.

Mrličeva obleka se je užgala. 70letna Marija Rosa je ležala na svojem stanovanju v Rovignu v Istriji na mrtvaškem odru. Vsled silne vročine so se voščene sveče, ki so gorele na čast umrli, začele kriviti in ena je prišla v dotiko z mrtvaškim prtom, ki se je užgal. Kmalu bi se bila zgodila nesreča, ker ni bilo ravno nobenega v sobi, ako ne bi bil

silni dim opozoril domače na ogenj, ki so ga pogasili.

Mesec brez polne lune. Leta 1904 meseca februarja ne bode polna luna. To se ponovi vsakih 19 let. Leta 1847 ni bilo v februarju polne lune, zato pa sta imela meseca januar in marcij dvakrat polno luno. Ravno tako je bilo l. 1866 in 1885.

Po nedolžnem v ječi.

(Resnična dogodba; spisala Julčika Šijanec.)

Med dvema orožnikoma je stopal s trdno uklenjenima rokama, da mu je kri gledala izza nohtov. Glave ni povešal, kakor delajo večkrat oni, ki stopajo med onima, ki imata nasajene bajonete. Nosil je glavo po konci ne meneč se za ljudi, ki so postajali ob cestah ter radovedno gledali orožnike in njega. Vkljub ponosni hoji se mu je vendar iz očij brala neizmerna notranja bolešt. Zamišljen je bil tako, da ni opazil, da so prišli do velikega poslopja, ki je okrog in okrog z visokim zidom obdano. Korakal je dalje in še skoraj ni opazil, da so ga vedli v temno celico. Še le ko je jetničar zapahnil za njim duri, se je naš jetnik — Polde mu je bilo ime — izbudil iz temnih misli. Glavo je položil v dlan in iz očij so mu jele kapati debele solze. Iz prsi se mu privije težek vzdih: »Bogu je znano, da nisem kriv zločina, katerega me dolžé, Njemu je znano, da sem nedolžen«. Pa zapustimo ga nekoliko v celici njegovim mučnim mislim.

Bilo je proti enajstim zvečer. Noč je bila temna, oblaki so se vlačili po nebesnem oboku. Na cesti, ki pelje iz R. v P., se je počasi pomikal voz, na katerem sta sedeli dve osebi. Bila je postarna ženica s svojim sinom nam že znanim Poldetom, ki sta vozila v mesto žito na prodaj. Molče sta sedela delj časa, saj sta bila že utrujena od dolge vožnje, dokler ne pretrga ženica molka in pravi:

»Jaz bi najrajši šla peš čez hrib, ker pridem le prej domov kot ti z vozom okoli po cesti. Ustavi in jaz bom kar izstopila.«

»Kakor želite, mati«, reče Polde, ustavi konje in ženica izstopi ter začne nadaljevati svojo pot.

Pustimo sedaj stanko in spremljajmo Poldeta, ki počasi vozi dalje. V kaki pol uri je prišel domov, spravil konje v hlev in se podal v hišo. Dekla, katero je ropot voza zbudil iz spanja, je takoj vstala in mu prinesla večerjo ter dostavila:

»So mati v mestu ostali?«

»Zakaj bi ostali tam«, dé začudivši se Polde, »oni ja morajo biti že doma, saj so šli peš čez goro, dočim sem jaz vozil okoli po cesti. Poglej, znabiti so se kar brez večerje podali spat.«

»Saj vendar nisem tako spala, da bi ne slišala, če bi bili prišli domov, tudi kuhinjske duri precej škripljejo in slišati bi morala, če bi kdo odprl«, pravi služabnica.

»Le vzemi luč in pogledi, mati morajo gotovo že spati«, reče Polde.

Na ukaz gospodarjev prižge dekla leščerbo, ter zapusti sobo in se poda v spalnico gospodinje. Pa postelj je bila, kakor jo je pripravila, odkrita in — prazna.

Hitro se poda v prednjo sobo in sporoči Poldetu, da še matere ni doma.

Ta se zelo začudi, rekoč: »Kaj je vendar to, saj bi že morali biti pred kake pol ure doma!«

Čakala sta še kake pičle pol ure in ker ženice le ni bilo, pravi Polde služabnici: »Prižgi leščerbo, ker je zelo temno in šla bodeva matere iskat. Morda jim je postalo med potjo slabo in so onemogli kje obsedeli.«

Dekla je storila, kar se ji je velelo. Vzela sta luč in šla po poti, ki vodi skozi majhno goščo in po kateri bi morala priti mati. Korakala sta kakih deset minut molče drug poleg drugega. Kar zaslišita težko hropenje poleg steze. Obrneta se proti strani, od katere je prihajalo vzdihovanje in ob svitu leščerbe zagledata v travi ležeče žensko bitje — Poldetovo mater.

»Mati! za Boga, kaj se vam je pripetilo?« zakliče Polde. Odgovora ni! Dekla posveti z lučjo v obraz — strašen prizor! Lice je bilo vso razpraskano, krvavo, oči so bile zaprte, ustnice so pokrivalo krvave pene in redko hropenje je prihajalo iz prs.

Klicala sta prišleca ženico, a vse je bilo zaman. Revica je ležala na pol mrtva in nobenega glasu ni dala od sebe. — Razstrgana obleka, razmršeni lasje in vse je pričalo, da se je tu zgodilo grozno zločinstvo. To jima je bilo še bolj jasno, ko sta videla, da ji manjka predpasnik in usnjena torbica, v kateri je imela denar. Prepričana sta bila, da so nesrečno ženico oropali.

Polde je vzel mater v naročje in nesel siroto domov. Na vpitje dekle so privreli sosedje skupaj in začeli so ženico drgniti z blagoslovljenim vinom in vodo. A zaman je bil ves trud! Ta se ni nič zavedla, zmenila se ni za jok žalostnega sina, ki je klečal pri njeni postelji, ne za tarnanje sosedov. Ležala je pol mrtva, edino rahlo hropenje je kazalo, da še slabo brli lučica življenja. Pa tudi to je postajalo čim dalje redkeje in slednjič popolnoma izostalo. Uboga ženica je izdihnila svojo dušo. Žalostno so stali ob mrtvaškem odru znanci in sosedje, nemilo je plakal sin, ki je zgubil na tak grozen način bitje, ki mu je bilo najdražje na svetu.

Že drugi predpoldan je prišla komisija preiskovat zločin in na sumu so imeli Poldeta, da bi on ubil mater, ter se postal njenega denarja, katerega je skupila za prodano žito. Ljudje so skimavali z glavami in sklepali to in ono, dozdevalo se jim je vse zelo čudno, kajti o enakem zločinu še niso slišali nikoli. O roparjih v tem kraju ni bilo ne duha ne sluha.

Orožniki so izpraševali Poldeta različne reči. Pa on ni mogel drugega trditi, nego da ga je zapustila mati in hotela peš iti po bližnji poti čez goro in on je vozil okoli po cesti. Neverjetne so se zdele te trditve in orožniki so mu razodeli, da bo moral v preiskovalni zapor. — Molče je poslušal vse to nesrečni mladenič. Še enkrat se je vrgel pred mrtvaško posteljo drage matere, klical jo, zakrival obraz v mrtvaški prt in vzdihoval: »Mati, zlata mati! Vam je znano, da sem nedolžen! Oh zakaj ne morete tega dokazati!«

Pa zaman je bilo vse plakanje in težki vzdih niso mogli vzbuditi večno spanje speče matere. — Polde je moral v preiskovalni zapor, kjer je ostal delj časa. Ker ni bilo dokazov, ki bi dokazali njegovo nedolžnost, je bil obsojen na dvajset let težke ječe. Reklo se je, da je ubil mater z namenom, da bi tem preje prišel do gospodarstva.

Nemo je poslušal nesrečen fant svojo obsodbo. Podvreči se je moral postavi, a upal je, da pride njegova nedolžnost prej ali slej na dan. Odvedli so ga v temno celico. Žalostno je premišljeval večkrat svojo usodo, zaupanja v Najvišjega ni izgubil. Prosil je vedno Boga, da bi mu pomagal, da bi prišla njegova nedolžnost na dan.

Tako je zdihoval v temni ječi že celih sedem let. Vere v pomoč Vsemogočnega še ni izgubil. Prosil je neprestano, naj bi On uslišal njegovo molitev. In res! Dokazalo se je tudi tukaj, da Bog ne zapusti onih, ki vanj verujejo.

Bilo je nekega dne proti večeru. Na drugi strani kaznilnice je zacinglal zvonček in duhovnik je nesel sveto popotnico na smrt bolnemu jetniku v ozko celico.

Spremljajmo duhovnika v celico in si oglejmo bolnika natančneje. Bil je že bolj postaren mož, srepega pogleda in suhega koščenega obraza — prava podoba smrti. Čutil je sam, da zanj ni več rešitve, da mu bo kmalu bila zadnja ura in bo moral dati odgovor čez vsa svoja dela pred večnim sodnikom. Prosil je torej za sveto popotnico, se spovedal skesano ter prejel svete zakramente za umirajoče. Ko je bilo razun duhovnika še nekaj stražnikov v celici, je prišel bolnik s tihim glasom:

»Ker upam trdno, da mi bode Bog odpustil moje grehe in ker vidim, da me kmalu ne bode več, bi imel še eno željo. Rad bi še namreč videl, da bi dobil prostost oni, kateri že sedem let po nedolžnem

trpi zavoljo mene, namreč moj rojak Polde N. Obdolžen je, da je on ubil svojo mater, a v resnici sem pa jaz ubijalec ženice. Znal sem namreč, da gre vsakokrat starica krajšo pešpot, ko se vrača iz mesta. Skril sem se oni večer, ko sem vedel, da mora priti kmetica, za debeli hrast. Noč je bila temna in bati se mi ni bilo, da bi me kdo videl. Ko je prišla mati Poldetova mimo, sem jo udaril s kolom po glavi, da se je takoj zgrudila nezavestna. Pobrall sem ji denar in zbežal v črno noč ter kmalu zapravil denar. — Po nedolžnem je torej moral trpeti Polde celih sedem let. Prosim vas, ljudje božji, pojdite k njemu in mi prinesite vest, da mi je Polde odpustil, kajti čutim, da me bode vsak trenutek poklical božji sodnik.«

Prošnja mu je bila uslišana. Rad mu je odpustil Polde, dasi je moral toliko po nedolžnem trpeti, saj je bil prepričan, da se kesa jetnik svojega pregreška in da bo kmalu stal pred prestolom Vsemogočnega.

Jetnik je kmalu umrl, dobivši odpuščanje od onega, kateremu je pripravil toliko britkih ur.

Polde se je čez par dni zopet vračal v svojo domačijo, kjer je ostali del svojega življenja prav srečno preživel. Rad je pripovedoval svoj žalostni življenjepis svojim znancem ter vsakokrat sklepal svojo povest z besedami: »Kdor v Boga zaupa, ne bo izgubljen.«

Listnica uredništva.

A. T. na Pilštanju: Hvala, a takih dopisov ne prinašamo! Pozdravljeni!

Velik promet,
mal' dobiček.

89 1-1

V svojo lastno škodo še ne ve vsak, da se
kupi v trgovini

Oskar Weingerl

„pri velikem zvonu“

v Mariboru, Tegetthoffova ulica št. 11
po najnižjih cenah.

Ze sam poskus prepriča vsacega, da to ni
le kričeča reklama, temveč gola resnica.

Za naročila izven Maribora zadostuje dopisnica.

Kupuje se tudi po najvišjih cenah maslo in vsakovrstni
poljski pridelki.

Boljše kakor v vsaki drugi trgovini

se kupi v manufaktorni trgovini z blagom

87 1-8

P. Srebre, pri Mariji lurški, Maribor,

Tegetthoffova ulica št. 23.

Sukno za moške od 70 kr. do najfinejše vrste, volneno blago za ženske od 15 kr. naprej; barhent bel, moder, ali pisan od 16 kr. naprej; platno belo in pisano od 9 kr. naprej; svileni robol od 70 kr. naprej; koce za konje od 90 kr. naprej; odeje in rjuhe na veliko izbor. — Nadalje prodaja

pohištva

mehkega in trdega, po zelo znižanih cenah; zofe, divane, preproge z zastori itd. itd.

Za velečastite gospode duhovnike najfinejše sukno za talarje in obleke.

Stoji k svojim!

Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani

Dunajska cesta št. 19 v Medjatevi hiši v pritličju
vsprejema zavarovanja vsakovrstnih **posloplj. premič-**
nin in **poljskih pridelkov** proti požarni škodi, kakor tudi
zvonov proti poškodbi.

16

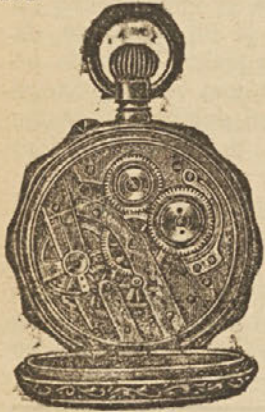
Pojasnila daje in vsprejema ponudbe ravnateljstvo zavarovalnice v Ljubljani, kakor tudi po slovenskih deželah nastavljeni poverjeniki. **Ta edina slovenska zavarovalnica** sprejema zavarovanja pod tako ugodnimi pogoji, da se lahko meri z vsako drugo zavarovalnico. — V krajih, kjer še ni stalnih poverjenikov, se proti proviziji nastavljajo spoštovane osebe za ta posel. — Postavno vloženi ustanovni zaklad jamči zavarovancem popolno varnost.

Slovenci! pristopajte k domači zavarovalnici!

Edina slovenska zavarovalnica.

Najcenejša prodajalnica ur, zlatnine in srebrnine, optičnih predmetov, godbenih avtomatov, gramofonov

Dietingerja naslednik **T. Fehrenbach**
Maribor, Gosposka ul. 26, filijalka Dravska ul. 2.

Remonter ura iz nikla	gld.	1:80
črna jeklena rem. ura	"	2:60
srebrna remonter ura	"	3:40
srebrna verižica	"	—:95
srebrna vratna verižica	"	—:35
14 karat. zlata ženska remonter ura	"	8:90
14 karat. zlata možka remonter ura	"	16:80
14 karat. zlata verižica	"	5:60
14 karat. zlati prstan	"	1:90
14 karat. zlati uhani	"	1:50
ura na nihalo	"	4:20
ura z godbo	"	6:40
okrogle kuhinjske ure	"	1:65
ure budilnice	"	1:50

in naprej.

Vsaka ura je izkušana in natančno urejena. — Popravljanje ur, zlatnine in srebrnine 50 kr. — Ilustrovani ceniki o urah, zlatnini in srebrnini zastoj in franko. — Zamenja se stara zlatnina in druge starinske vrednosti. 29

VIZITNICE
priporoča
tiskarna sv. Cirila
v Mariboru.

Prva slovenska trgovina
z manufakturnim blagom

JOŽEF ULAGA

v Mariboru, Tegetthoffova ulica 21, 38
priproča svojo 2—26

veliko zalogo vsakovrstnega blaga
za moške in ženske obleke
ter tudi vsakovrstne odeje, robce, preproge itd.

Vse po najnižji ceni. — Vzorec s pošiljajo poštine prosto.

Kavo

poštni zavoji po 5 kg pošilja frankirano in sicer:

Zlato santos kavo za 10 kron
najfinejšo biser kavo za 14 »
Zlato santos kavo, ožgano za 14 »

I. Sirk, 26 6—7
MARIBOR, glavni trg.

Najboljše!

Najcenejše!

Kdor hoče **kavo, moko, riž** itd. dobro in po ceni kupiti, naj poskusi kupiti pri meni in gotovo bode zadovoljen.

Surova kava, popolno čistega okusa, naravne barve od 23 do 50 kr. 1/4 kg; vedno sveža žgana kava, najfinejšega okusa od 30 do 55 kr. 1/4 kg; izvrstna, jako suha ogrska parna moka od 8 do 13 kr. 1 kg; riž od 10 kr. naprej; moka za svinje 5, 5 1/2, 6, 6 1/2 kr.

Za jesen: Kupujejo in zamenjajo se vsakovrstni poljski pridelki, kakor fižol, orehi, pšenica, oves, koruza itd. itd.

Zahtevajte cenilni list! — Zunanja naročila se najhitreje izvršujejo.

Druga hamburška zaloga kave, zaloga ogrske parne moke.

Prva špecijska trgovina z deželnimi pridelki

Karola Haber v Mariboru,

Tegetthoffova ulica št. 39 (blizu južnega kolodvora).

Kranjska svinjska moka.

Dr. pl. Trnkoczy-ja jedino redilno in varstveno sredstvo, poboljša, pomnoži: meso, mast, pasem, zdravje. Zdravi svinji zadostuje na teden 1 žlica med pičo. 1 zavitek po 50 h pri trgovcih, 5 zavitekov za 3 K po povzetju, franko zavoji in pošta v tovarniški zalogi: 8 10—12
Lekarna Trnkoczy, Ljubljana, Kranjsko. Zahvalna pisma, tudi uradno potrjena, o ugodnih učinkih pri zdravih in bolnih svinjah dobajajo vsak dan.

Šunka

z kožo 1 gld., brez kožo 95 kr., brez kosti z kožo 1 gld. 10 kr., plečeta brez kosti 90 kr., suho meso 78 kr., slanina 82 kr., prešičevi jeziki 1 gld., goveji 1 gld. 20 kr., glavčina brez kosti 45 kr. Dunajske salame 80 kr., prave boljše 1 gld., iz šunkna 1 gld. 20 kr., ogrske za mesec junij 1 gld. 80 kr., vsaki mesec 15 kr. dražji kilo, velike klobase cena 20 kr. Pošilja le dobro, pošteno blago od 5 kg. naprej proti povzetju **Janko Ev. Sirc** v Kranju. 24

Slovenci!

Spominjajte se ob vsaki priliki družbe sv. Cirila in Metoda!

Za izdelovanje diplom

za častne občane
po primerno nizki ceni
se priporoča

Tiskarna sv. Cirila
v Mariboru.

V Marijinem Celju.

Zgodovinske in potopisne črtice. Spisal in izdal s pridigami, katere je imel v Marijinem Celju, dr. Anton Medved, c. kr. profesor v Mariboru. Knjiga obsega 173 strani v 8°. Cena je 60 vin., po pošti 70 vin. Razpošilja se samo proti predplačilu; denar se tudi lahko pošlje v znakah. Dobi se v tiskarni sv. Cirila v Mariboru.